

MED OMNIBUSS SÖDERUT

Resebrev för Svenska Journalen
av Johan Bergström

Mot söder går färden. Den breda betongbelagda Pacific Highway ligger utsträckt framför oss. Vår vagn, en stor omnibuss rymmande et 25-tal bekväma sittplatser, så gott som alla upptagna av resande, rullar och skakar framåt.

Vi åka genom staten Washington. En vild, storslagen, vacker natur breder ut sig för våra blickar. Allt är grönt och livfullt och liksom ler i vårsolen. Små och stora lantgårdar ligga här och var i dalarna och på kullarna vid sidan av vår väg. Åkertegar ligga nysådda, och äppelträden stå i blom. Skogen ligger stor och mäktig långt borta, och längst i bakgrunden ser vi de höga fjällen med snöiga hjässor. Då och då köra vi in på huvudgatan i något samhälle. I dessa småstäder är det vanligen lugnt och stilla. Automobiler stå parkerade vid trottoarerna. I butiksdörren står handelsmannen och röker sin cigarr. Unga tjejer med korta kjolar och friska rosor på kinderna gå omkring och tugga tuggummi. Ibland ser man någon gubbe med grått huvud och darrande händer, vilken sitter och suger på en "corncob"-pipa och tänker på flydda dagar.

Men vi skynda förbi alltsammans. Nya vyer rullas upp för våra ögon. Dessa trakter har jag färdats igenom förut flera gånger. Jag tycker det är trevliga att se dessa bygder på nytt, jag tar emellertid nu avsked av dem för en tid åtminstone.

Ibland stannar vår stora bil i någon stad, och vi uppsöka en restaurang och få oss litet att äta. Och omsider bär det av igen. På aftonen, medan solen ännu

strålar, sedan vi åkt 200 mil, och sju timmar försvunnit sedan vi lämnade Seattle, köra vi in i den livliga trafiken på gatorna i Portland, Oregon. Och här stannar jag ett tag.

Portland och jag äro gamla bekanta. Jag har strövat omkring och tittat på både det ljusa och mindre glada i den staden förut. Jag har även stått med händerna i overallsfickorna bland den stora hopen av arbetssökande vid Burnside, stadens "slavmarknad", och längtat efter arbete, som inte alltid är så lätt att få.

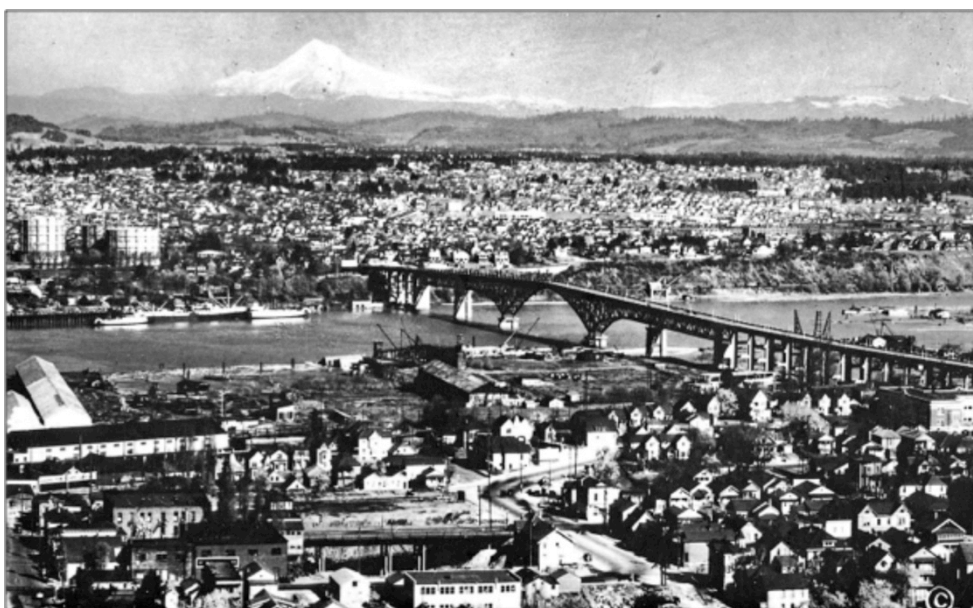
Jag går förstås dit nu också och tittar. Allt är sig likt. I stora hopar stå arbetarna runt arbetsförmedlingskontoren och vänta. Andra använda väntetiden genom att spela biljard, pröva lyckan med kortleken då och då eller ta sig en styrketår av "hemkock". Om kvällarna lyssnar man till gatupredikanter av alla möjliga färger. Portland är rikligt försett med den sortens förströelse. Det ljuder av gitarmusik och tal i religiösa och politiska frågor från gathörnen, både till höger och vänster. En del religiösa fanatiker stå och skryta med vilka hemska missdådare de varit förr, men nu är de frälsta och präktiga människor, förstås, som vilja föra andra till saligheten.

I backarna i utkanten av Portland är det trevligt att se sig omkring. Blommor finns det rikligt av. Och utsikten över staden är ypperlig. På Broadway, stadens förnämsta gata, är det ljust och livligt om kvällarna.

Det strålar verkligen från de många stora teaternarna, där man överallt visar "all-talkies".

Då man blir trött på allt annat, går man till biblioteket och söker sig en bok.

Portland, liksom storstäder i allmänhet, har ett stort, ypperligt bibliotek i stadens

centrum med ljusa, trevliga läsrum.

Efter ett par dagars vistelse i Portland fortsättes färden söderut. Jag sitter åter med ett 20-tal resande i en stor omnibuss, som nu skall rulla iväg till San Francisco, Stilla havskustens förnämsta metropol. Vi ha 725 mil framför oss. En 30 timmars resa.

Vägen följer Willamette-floden, som flyter norrut genom en naturskön och bördig bygd. Det är vackert grönskande kullar och slätter, präktiga byggnader, fruktträd och blommor. Vi ila förbi nya scenerier alltjämt, det är riktigt trevligt, tycker jag.

Floden – som är segelbar ett hundratal mil från Portland – ger oss ofta de allra vackraste vyer. Jag blir stundom påmind om vissa trakter vid Ångermanälven. Bred och spegelklar flyter floden förbi grönskande, lövskogsklädda stränder. Bördiga åkerfält med bondgårdar och betande boskap breda ut sig i sluttningarna mellan älven och skogsbrynet. Och den livgivande vårsolen lyser leende över det hela.

Omkring 50 mil söder om Portland finna vi Salem, Oregons huvudstad. Det är en välbyggd stad med breda gator, ståtliga byggnader och vackra planteringar. I fråga om storlek är Salem statens andra stad. Den kommer med sina 20,000 inneånare näst efter Portland, där över 300,000 människor bygga och bo.

Vi fortsätta söderut genom vackra bygder med fruktodlingar, bondgårdar och småstäder. Om en stund äro vi i Eugene, Oregons universitetsstad. Eugene ligger 125 mil söder om Portland. Här ha vi ändpunkten för navigeringen längs Willamette-floden. I Eugene bo omkring 12,000 människor. Vi stanna en stund här och få oss ett mål mat samt se oss omkring en smula, varefter färden fortsättes på nytt.

Vi närma oss ett kargare landskap nu. Vägen går i stigningar och krokar förbi kullar och berg. En och annan bondgård se vi här och var mellan kullarna, och ibland köra vi förbi något litet samhälle, som ser torftigt ut.

Just när skymningen breder ut sig över det bergiga och skogbeväxta landskapet, komma vi fram till den lilla välbyggda staden Roseburg,

där något över 4,000 personer slagit ned sina bopålar. Här stanna vi en stund, och några flirtande ungdomar komma och titta på oss och vårt åkdon. Flickorna äro runda och välväxta med litet konstgjord färg på läpparna. Pojkarna röka cigaretter och vilja gärna lägga armen om tösernas midja.

Och så bär det av igen genom mörkret. Strax före midnatt komma vi till Medford. Här stanna vi över en timme. En stor omnibuss österifrån anländer ett par minuter efter oss. Det blir ett väldigt väsen i busstationens väntrum, där de resande samlas. En del skola resa omedelbart åt olika håll. Omnibussar gå härifrån åt alla väderstreck.

Det är friskt och stjärnklart ut, en smula kyligt. Jag knäpper överrocken och strövar ut i staden och finner snart ett litet kafé. Här smakar en varm kopp kaffe och en smörgås alldeles utmärkt. Flera av de nattliga resenärerna komma. Kaffet piggar upp humöret på alla. Det blir prat och glam en stund i det lilla nattkaféet.

Snart sitta vi åter i vår stora bil. Nu har jag bara tre reskamrater, så det är särdeles gott om rum. Och det bär iväg med fart bort genom det bergiga landskapet. Vår vagn kryssar sig fram mellan kullarna, förbi vilka vägen slingrar sig än till höger än till vänster i alla möjliga krokar. Vi köra förbi ett litet samhälle med några butiker och boningshus, omgivna av trädgårdar. Över allt vilar nattens frid. I övrigt synes nu sällan några människoboningar, det är bara berg, kullar och skog. Det är någonstans i dessa trakter som vi passera gränsen mellan Oregon och California.

Jag sitter rätt så bekvämt vid fönstret i den stora vagnen som ilar framåt i natten, och tänker på den stora underliga världen med dess många människor vilka alla ha olika tankar och intressen. Däruppe ser jag månen lysa ned på det karga landskapet. Men den får inte lysa i fred, den vackra månen. Den måste brottas med några gråa, ulliga molntappar. De där molnen komma åkande då och då rakt i månens väg och lägga sig ovanpå densamma, så att den inte får lysa som den vill. Men snart bryter sig månen dock lös och kommer fram på nytt, silverklar och ljus.

När det dagas i den tidiga morgonstunden, åka vi vid foten av Mount Shasta, den nordligaste toppen av bergskedjan Sierra Nevada. Mount Shastas höjd över havet är 14,380 fot. Den väldiga snökullen ser majestätisk ut. Vid Dunsmuir, en liten stad uppe i fjälltrakterna, göra vi morgontoalett och äta frukost, och sedan åka vi vidare.

Vid 9-tiden köra vi fram på de breda gatorna i Redding. Det är en liten solskensstad, omgiven av grönskande skogslundar och berg. Här se vi för första gången California-palmerna, som ofta pryda gatorna i

Californias städer. Redding har omkring 4,000 innevånare. Vi stanna här länge nog för att hinna promenera runt hela staden.

När vi nu åka igen, äro alla sittplatser i vår bil upptagna av resande. Söder om Redding är grönskan riklig och vidsträckt. Vägen gör små krokar hit och dit och går upp och ned i småbackarna. Till vänster se vi i bakgrunden Sierra Nevadas snötoppar som stå och sola sig. Där ha vi Lassen Peak, som reser sig 10,577 fot över havet och är bekant såsom Förenta Staternas enda verksamma vulkan. Omsider äro vi i Red Bluff, en annan liten stad som liknar Redding både i fråga om utseende och storlek.

Nu fortsätta vi genom ett vidsträckt grönskande slättland. Detta är norra delen av centrala dalen i California genom vilken Sacramentofloden flyter, statens största flod. Vägen ligger här rak som ett utsträckt snöre för hundratals mil. Bördiga åkerfält och lundar av lövskog är det bortöver slätten så långt man ser. Småstäder, vilka alla på pricken likna varandra, är det gott om. Det är Cornig, Orland, Willows, Maxwell och vad de nu heta alla dessa farmarstäder, ganska vackra samhällen för övrigt med omkring 3,000 innevånare vardera. Vi stanna här och var, och sedan rusar vår bil fram med en hejdlös fart över den fina vägen.

På eftermiddagen komma vi till Woodland. En liten solig stad. Breda gator, skuggade av planteringar. Vitmålade villor, inbäddade i fruktträdgårdar med grönska och blommor.

När det lider mot aftonen, närma vi oss målet för vår resa. Vi åka förbi de mest underbara trädgårdar; man tänker på paradiset. Vi köra genom småstäder som se så oerhört romantiska ut med sina palmer, fruktträd och blommor. Vi äro mitt inne i det härliga California.

Slutligen köra vi genom gatutrafiken i Oakland. Nu äro vi åter inne i storstadens buller och bråk. Efter en liten stund kör vår omnibuss med en lång rad andra bilar ut på den stora färjan som skall föra oss över viken till San Francisco. Vår stora vagn, som så länge rullat och skakat framåt backe upp, backe ned och ut över slätterna, får nu vila sig en stund. Men vi gå fortfarande framåt. Ångfärjan klyver det av friska vindar krusade vattnet i San Francisco-viken. Jag står på det blåsiga däck och tittar ut över denna ryktbara vik. Det är ett böljande grågrönt vidsträckt vatten, på vilket båtar av alla slag och storlekar styra hit och dit. På alla håll synas i bakgrunden skyskrapor och rök.

Efter 20 minuters sjöresa landa vi i San Francisco. Vi sitta åter i vår omnibuss som nu kör in i den brådsnkande trafiken på gatorna i en av världens ryktbaraste städer.

Kvällen är inne och de elektriska ljusen stråla rikligt från alla håll, då jag strövar ut i det bullrande gatulivet i den färgrika och romantiska staden vid Gyllene porten.

San Francisco, Cal. i maj 1929.

Texten publicerades i Svenska Journalen, Seattle, torsdagen den 16 maj 1929.

Bilderna är valda från den samling skioptikonbilder om skogshuggarlivet i Amerika, som Johan Bergström iordningsställde för en serie "föreläsningar med ljusbilder" i Sverige 1930.